

тенце, и не забеляза хитрия врагъ, който я дебне.

Той вече е до нея. И стана нѣщо много грозно!

Въ гората бѣ задушно отъ жегата, отъ старитѣ дървета сълзѣха едри смолени капки. Ненадейно капна отгоре една голѣма смолена капка, златожълтата и лъскава, цапна на дървото и покри мухата и паяка.

Свърши се съ нагиздването и пиршеството. Приятелъ и врагъ бѣха затворени вжтре въ жилавата жълтата сълза на дървото, — нѣколко мига и тѣ умрѣха.

Нови капки смола слетѣха отгоре и се натрупаха по първата, тъй че следъ време се образува цѣла буца и въ нея вжтре лежеха умрѣлитѣ две животни като въ прозраченъ ковчегъ.

Отъ тогава минаха стотици хиляди години. Много лѣта идваха и си отиваха, милиони нови мухи съ зелени криле и осмоноги паяци се раждаха и умираха, и никой вече не спомваше дветѣ бубулечки, отдавна погребани въ смолената буца, която бѣ залепена на стария дънеръ, а той пъкъ отдавна лежеше на земята и гниеше.

Веднажъ се случи нѣщо ново! Бавно морскиятъ брѣгъ и сушата до него хлътнаха и воднитѣ маси постепенно нахлуха отъ морето къмъ стария лесъ и единъ день стигнаха въ него. Вълнитѣ се люлѣеха между дънеритѣ и ги изкореняваха, и лесътъ трѣбваше да загине. Дърво следъ дърво ставаше жертва на морето, тукъ-тамъ стърчаха надъ водата коренитѣ на отдѣлни борове, и морскиятъ вѣтъръ бучеше въ тѣхъ и стенѣше, но и тѣзи борове падаха. Тамъ, гдето нѣкога шумѣше стариятъ лесъ, сега бучатъ вълнитѣ на Балтийско-море. Сжщо и стария изгнилъ дънеръ, гдето бѣ залепнала смолената буца, потъна, и морето блъскаше пѣсъкъ по него, и той съвсемъ изгни и се загуби. Остана въ пѣсъка само смолената буца.